

VIDA PARROQUIAL

Del 2 al 9 de desembre del 2018

* De dilluns a dissabte un grup de voluntaris obren l'església de 10 a 12h del matí. Podem aprofitar-ho per fer una estona de pregària.

* **Confessions:** 30 minuts abans de les misses i sempre que algú ho demani.

* **Defuncions:** Preguem Déu per Salvador Lloveras Pla (28 novembre)

* **Casament:** Donem l'enhonorabona i desitgem molta sort en la nova etapa de casats a Javier Meneses Herraiz i Cristina-Voichita Dan (1 desembre)

* **Festa de la Immaculada (dissabte, 8 desembre):** L'horari de misses serà com un diumenge. La missa de vigília (divendres) serà a les 20 h.

* **Càritas:** L'atenció als usuaris de Càritas, tots els **dijous de 17h. a 19h.** a l'Avda. de les Monges, 44. Mireu d'arribar abans de les 18,45h. Els qui voleu fer donació de roba usada o calçat en bon estat podeu dipositar-ho, a qualsevol hora, en un contenidor que trobareu a la seu de Càritas (Avda. de les Monges, 44).

* **Despatx Parroquial:** Dilluns i dimecres de 18h. a 21h.
Tel. 93 7926144 mail: santandreu473@arqbcn.cat

HORARI DE MISSES:

PARRÒQUIA: Diumenges i festes de precepte 9h. 11,30h. 20h.

Dissabtes vespre i vigílies festius: 20h.

Laborables: Dilluns, dimarts, dijous i divendres a les 19h.

Dimecres a les 10h. (capella Germans Franciscans).

ESGLÉSIA DE SANT PERE:

Festius a les 13 h.

Diumenges i

PARRÒQUIA SANT ANDREU DE LLAVANERES

2 desembre 2018. Setmana I d'Advent. Cicle C. nº 48
Lectures: Jr 33, 14-16 1 Te 3, 12-4,2 Lc 21, 25-28.34-36

UN NOU ADVENT. UN NOU ANY LITÚRGIC

Comença un nou any litúrgic en el qual l'Església celebra el misteri de l'amor salvador de Déu en Jesucrist. El centre és la Pasqua, la meravella de l'obra salvadora de Déu en la mort i la resurrecció del seu Fill i Senyor nostre. El cicle de Nadal, que avui comença, celebra el naixement del Fill i anuncia ja l'obra salvadora de la Pasqua.

DÉU VE EN JESUCRIST

El temps d'Advent que comencem ens torna a posar al davant el nucli de la fe i l'experiència cristiana: Déu ve a salvar-nos. Aquesta expressió ens convida a ampliar la mirada, fer-nos càrrec del conjunt de la nostra vida personal i la del conjunt de l'experiència humana amb tot el que suposa d'il·lusions i de decepcions, de realitzacions positives i d'inhumanitats. Davant del nostre món, l'Advent torna a anunciar la fe cristiana: Déu estima aquest món i ve a salvar-lo. I encara, l'Advent subratlla una altra cosa. La vinguda de Déu no és una intervenció espectacular que espanta i admira, ni una acció sobirana que resol amb mà poderosa els sofriments i els conflictes humans, cosa que encara ara la humanitat demana a Déu. Déu ve en Jesús de Natzaret. La seva obra és portar el Fill Jesús, per l'Esperit, a un amor senzill, generós, pobre, perdedor, donat a tots fins la mort i la resurrecció. És així con Déu acull i realitza les esperances i els desigs de la humanitat.

VINGUDA I RETORN DEL SENYOR

La vinguda salvadora de Déu a la nostra vida humana té dos moments. El primer ha estat la vinguda de Jesús, el Fill, en la carn, senzilla, humil, donant-se fins la mort i la resurrecció. És el començament d'un camí obert a

tots, a cadascun dels homes i de les dones, dels grups, de la història. El segon serà el seu retorn en glòria i majestat, «*el dia que Jesús, el nostre Senyor, vindrà amb els seus sants*» (segona lectura). No és «*la fi del món*», neutra i catastròfica, sinó «*el retorn del Senyor*», la victòria definitiva del seu

Esperit d'amor, de justícia, de confiança, de pau, la realització plena de la seva obra de vida i de salvació.

EL MISTERI DEL NOSTRE PRESENT HUMÀ

La doble vinguda de Déu en Jesucrist revela el sentit amagat de tota la nostra vida. Déu es fa present per fer de nosaltres i de tota la humanitat imatges vives del seu Fill. És aquesta l'obra del seu amor. I això té lloc en cada moment de la nostra vida, en cada situació. Podríem dir que és la tercera vinguda de Déu en la vida de cada persona, cada grup, cada poble, que ens atreu a viure la nostra vida humana segons el perdó, el diàleg, l'amor.

LA NOSTRA RESPOSTA AL DO DE DÉU

La vinguda del Senyor és un do que ens interpel·la. Podríem dir que la interpel·lació de Déu té dos accents. El primer, el més important, és la crida a la joia d'una nova vida de pobresa, d'amor i de pau. És el que celebrarem el temps de Nadal. L'altre accent és el que l'Església celebra especialment el temps d'Advent: la crida a vetllar i a alimentar l'esperança, que posen en relleu els signes d'aquest temps: ornaments litúrgics morats, cants adients, austeritat en les flors, supressió del glòria, corona d'Advent, imatge de la Mare de Déu amb el fill Jesús. Diu el Senyor: «*Estigueu atents sobre vosaltres. Que l'excés de menjar i de beure o la preocupació dels negocis no afeixugués el vostre cor*» (evangeli). Cal vetllar. Cal viure sabent que cada moment és important, que cada decisió nostra és resposta a la crida amagada de Déu, i que aquesta resposta pot construir o pot destruir. L'Advent és també crida a l'esperança. Això toca un altre perill del nostre temps: el desencís de tot, la convicció que «*no hi ha res a fer*». Déu en Jesucrist és l'arrel de la veritable

esperança. Quan tot sembla enfonsar-se, ell continua fidel. L'esperança cristiana no és la convicció que les coses milloraran, sinó que Déu fa sempre possible la vida d'amor, de servei, de pau. Hi ha problemes greus que ens esclafen: la fam en el món, el terrorisme, les guerres, les injustícies... No sabem què passarà demà, però nosaltres creiem que Déu és fidel i fa possible ara i demà i sempre l'amor, el diàleg, la pau. És la força de l'Advent en el nostre món, l'esperança segura de la victòria definitiva de l'amor i de la vida de Déu.

Gaspar Mora

LA MALALTIA, TERRA D'EVANGELI

La malaltia pròpia, d'algú proper o de la família, és una d'aquelles experiències que pot canviar la perspectiva de la vida, el que Joan Pau II anomenava «*esdeveniments fondants i fonamentals de l'existència*».

Quasi podem comptar amb els dits de les mans les experiències vitals que ens poden marcar com a persones, en positiu o en negatiu. Dels primers, el naixement d'un fill, el casament, moments molts significatius en que s'han pres decisions molt determinants; en negatiu, la pèrdua d'un ésser estimat,

patiments per la situació econòmica o una malaltia greu. Aquestes experiències són de les poques que poden posar en joc la totalitat de la persona i ser determinants, fondants en la seva biografia i en la forma en que la persona estructura la seva vida i sentit. En aquests moments, més que en altres, aflora l'espiritualitat, són moments sagrats, de recerca de sentit i de

significat. Són «*terra d'evangeli*». Moltes persones es replantegen la creença en Déu després d'una malaltia greu o la pèrdua d'una persona estimada. L'hospital és ben bé un cementiri de «*déus*», en minúscula, de déus-ídols que donàvem per bons (diners, poder, aparences...) i que en els moments de patiment ens adonem que no serveixen per a res. És en el patiment on sols queda l'essencial, i en l'essencial està Déu. Aquesta proximitat de Déu al patiment apareix en molts salms, en el llibre de Job i sobretot en el Nou Testament, on Jesús mostra una acció preferent i prioritària cap als malalts, convertint la salut en bona Notícia.